వస్తాను నేస్తం...

శ్రీధర

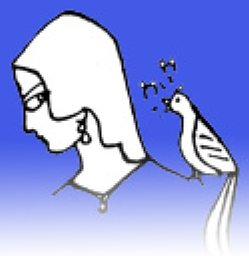

విభిన్నతరహా ప్రేమ కథ ..యువతరం నడవడికకి అద్దం పట్టే ధారావాహిక నవల

(క్రిందటి సంచిక నుంచీ కొనసాగింపు)

రవి, మల్లిక ఇద్దరే ఇంట్లో మిగిలిపోయారు.

మల్లిక సత్యమూర్తి గురించీ, రవి తనూజ గురించీ - ఆలోచించుకుంటున్నారు, వాళ్ళకు అదే ధ్యాస.

ఎప్పటికో రవి తేరుకుని మల్లిక వంక చూస్తే ఆమె నవ్వింది. అతను కాలక్షేపం కోసం రేడియో పెడితే, ఆ పాటలు చెవుల తుప్పు వదలకొడుతుంటే, రేడియో కట్టేశాడు.

"రేడియో ఆపేశావేం?" అని అడిగింది మల్లిక

"నేనే పాడుదామని" అన్నాడు రవి నవ్వుతూ.

"పోనీ, పాడు, వింటాను."

"వద్దులెండి. చుట్టు పక్కలవాళ్ళంతా వస్తారు."

"రానివ్వు, వాళ్ళూ వింటారు."

"వినరండి, పిల్లలు ఝడుసుకుంటారు. ఏమిటా పిచ్చికేకలని నన్ను కేకలేస్తారు" అన్నాడు రవి.

మల్లిక సన్నగా నవ్వింది. మళ్ళీ కాసేపు మౌనం.

"ఏమైనా కబుర్లు చెప్పు, రవీ" అంది మల్లిక.

"మీరు ఏమన్నా చెబితే, నోరు తెరుచుకు చూస్తూ కూర్చోవటమే గానీ, మీ ముందు నేను మాట్లాడటం కూడానా..." అన్నాడు రవి.

"నోరు తెరుచుకు కూర్చుంటే ఏం జరుగుతుందో తెలుసా?"

"తెలుసండి నోరు తెరుచుక్కూర్చుంటే నోట్లోకి ఈగలూ, దోమలూ పోతాయి.."

"కనుక?"

"నోరు మూసుక్కూర్చోవటం ఆరోగ్యానికి మంచిది......... సరేగానీ, మీరు ఏమీ అనుకోనంటే ఒక చిన్న విషయం అడుగుతాను........"

"చిన్నదేం? పెద్ద విషయమే అడుగు."

"సరే అయితే, పెద్ద విషయమే అడుగుతాను. మీరూ సత్యమూర్తిగారూ ఎందుకు పెళ్ళి చేసుకోలేదు?......." అని అడిగాడు మల్లికని.

మల్లిక అదోలా నవ్వింది "అదో పెద్ద కథ."

"మీరు కథ చెప్పండి....... నేనేదన్నా పత్రికకు రాస్తాను"

"నువ్వు కథలు కూడా రాస్తావా?"

"రాద్దామని ఉందండి. కానీ నేను కలం పడితే ఏం జరుగుతుందో తెల్సాండీ?"

"తెలుసు తెలుసు... పాళీ విరుగుతుంది..........." అని నవ్వేసింది మల్లిక.

"అందుకే............. ఈ రోజుల్లో కలం పడితే పాళీలు విరిగేవాళ్ళు ఉన్నారు కాబట్టే బాల పెన్‌లకు ఇంత గిరాకీ పెరిగిపోయిందండీ............"

"జోక్ బావుంది"

"మరి మీ కథ చెప్పండి"

"నువ్వు పత్రికలకు రాస్తానంటే నేను చెప్పను.........."

"రాయనులెండి. చెప్పండి"

"నాకు నమ్మకం ఏమిటి?"

"మీతోడు. ఇంక రాయను....."

"ఇంక రాయను అంటే - ఇప్పటికేదో రాసినట్లు............ "

"నాకేం రాదండీ బాబు ఒప్పుకుంటున్నాను. ....మీరు మాత్రం మీ కథ చెప్పండి........." అని కాసేపు రవి బ్రతిమిలాడాక, మల్లిక తమ గతాన్ని గుర్తుచేసుకుంది.

✡ ✡ ✡

చదువుకుంటున్న రోజుల్లోనే మల్లిక, సత్యమూర్తి కలిసిమెలిసి తిరుగుతూ, ఎప్పుడూ ఒక చోటే ఉండేవాళ్ళు, ఒకటిగానే ఉండేవాళ్ళు.

అయితే వాళ్ళిద్దరికీ ఇష్టమైనంత మాత్రాన సరిపోదుగదా - చుట్టూ ఉన్నవాళ్ళు చూస్తూ ఊరుకోలేదుగదా. అన్ని వైపుల నుంచీ ప్రతిఘటన ఎదురైంది -

సత్యమూర్తికి తల్లీ తండ్రీ చిన్నప్పుడే పొయ్యారు. అందుచేత మేనమామ ఇంట్లో ఉంటూ, తిట్లూ చివాట్లూ తింటూ అతి కష్టం మీద రోజులు వెళ్ళబుచ్చుతూ పట్టుదలతో చదివి పరీక్షలు మాత్రం గట్టెకుతుండేవాడు. ఇంట్లో సరైన వాతావరణం లేనందువల్లనే, సత్యమూర్తి ఎప్పుడూ లైబ్రరీలోనో, ఫ్రెండ్స్ రూముల్లోనో లేకపోతే రోడ్ల మీదనో కాలక్షేపం చేసేవాడు.

సత్యమూర్తి ఏయే వేళల్లో ఎక్కడ ఉంటాడో మల్లికకు బాగా తెలుసు. అందుకని ఆమెకు వీలున్నప్పుడల్లా అతని దగ్గరకు చేరుతూ ఉండేది. అలా నెమ్మదిగా వాళ్ళిద్దరూ దగ్గరవుతూ, మిగతా లోకానికి దూరమవుతూ తమ చుట్టూ ఒక లోకాన్ని ఏర్పరుచుకుని అందులోనే అహర్నిశలూ ఉండిపోవాలనుకోవటం మొదలుపెట్టారు. కానీ లోకం కూడా వీళ్ళను ఒక కంట కనిపెట్టి చూడటం మొదలుపెట్టి చూడటం మొదలుపెట్టింది.

సత్యమూర్తితో అనుకున్న పరిచయం గురించీ, తమ ప్రేమ గురించీ, మల్లిక తల్లిదండ్రులతో చెప్పటానికి ఇంకా సాహసించలేక పోతోంది. ఆమె ఆ సందిగ్ధంలో కొట్టుమిట్టాడుతుండగానే ఒకరోజు -

సత్యమూర్తిని మేనమామ ఇంట్లోంచి గెంటేశాడు. ఇలాంటి రోజు ఒకటి వస్తుందని అతను ఎదురుచూస్తే ఉన్నాడు గనుక అతను అంతగా బాధపడలేదు. వెళ్ళి ఒక స్నేహితుడి రూంలో చేరాడు. అయితే ఇతనికి ఆశ్రయం ఇచ్చినవాడూ ఇతనికి తోడుబోయినవాడే గనుక పెద్దగా ఆదుకోలేకపోయినాడు.

కానీ మల్లిక చూస్తూ ఊరుకోలేకపోయింది. సత్యమూర్తిని ఇంటికి తీసుకెళ్ళి తల్లికి తండ్రికీ తన క్లాస్‌మేట్ అని పరిచయం చేసింది. అతను ఇంటెలిజెంట్ అనీ, అతని చేత డౌట్స్ క్లియర్ చేసుకుంటాననీ వంక పెట్టి రోజూ సాయంత్రం అతన్ని ఇంటికి తీసుకువచ్చి, కాసేపు కబుర్లు చెప్పి భోజనం పెట్టి పంపించేది. అలాగూ ఎన్నాళ్ళో జరగలేదు.

వయస్సులో ఉన్న పిల్ల తను కళ్ళముందే ఈ పరాయి కుర్రవాడితో చనువుగా ఉంటుంటే మల్లిక తల్లిదండ్రులు చూస్తూ కూర్చోలేక పొయ్యారు. అతన్ని ఇంటికి తీసుకురావద్దని చెప్పారు. దాంతో మళ్ళా వీళ్ళు రోడ్డున పడ్డారు.

క్రమంగా మల్లిక మీద ఆంక్షలు ఎక్కువైనాయి. ఇంట్లో చిరు బురులూ చిన్న చిన్న కలహాలూ పెరిగే కొద్దీ మల్లిక మానసికంగా సత్యమూర్తికి మరింత చేరువ అయింది.

ఎలాగో ఓపిక పట్టి పరీక్షలు అయినవి అనిపించాడు. తర్వాత కార్యక్రమం గురించే వాళ్ళకు దిగులు పట్టుకుంది. ఇంకా పూర్తిగా రెక్కలు రాని పక్షులు, ఏం చెయ్యాలి? ఎక్కడకి పోవాలి? ముందు తిండీ తిప్పలు చూసుకోవాలి కదా. తర్వాతనే కదా ప్రేమలూ, పెళ్ళిళ్ళూ, ఆశలూ, ఆశయాలూ....

ఇప్పటిదాకా ఒకరకంగా మల్లిక ఆర్థికంగా సత్యమూర్తికి సాయపడుతూ వచ్చింది. మల్లిక పుట్టింట్లో నుంచి వచ్చేస్తే ఇంక అలాంటి సాయమూ చేయలేదు.

"ఏం చేద్దాం?" అంది మల్లిక.

"తప్పదు. కొన్నాళ్ళు వెయిట్ చేద్దాం మరి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఇంకానా? ఎన్నాళ్ళు?" అని అడిగింది మల్లిక అతని కౌగిట్లోకి ఒరిగిపోతూ.

స్నేహితురాలి ఇంటికని చెప్పి మల్లిక వస్తుండేది.

రోజూ సాయంత్రం ఒక చోట కలుసుకునే వాళ్ళు. కాసేపు ఒకరి కొకరు ధైర్యం చెప్పుకునే వాళ్ళు. భవిష్యత్తు మీద బోలెడంత భరోసాను పెంచుకునే వాళ్ళు.

వయస్సులో ఉన్న ఆడామగా ఒమటరిగా ఉంటే ఓర్వలేని కుర్రాళ్ళు వీళ్ళని వెంబడించడం మొదలెట్టారు. ఏవో వెకిలి చేష్టలు చేస్తూ అల్లరి చేసేవాళ్ళు. అందులో ఒకడు ఓసారి మల్లికను ఒంటరిగా వెంబడించి 'ఓ వంద ఇస్తాను, వస్తావా?' అని అడిగాడు.

సత్యమూర్తితో ఆ విషయం చెప్పి, ఏడ్చింది మల్లిక. అదే రోజు వీళ్ళు వస్తుంటే వెంబడిస్తూ వాడు 'లైలా, ఓ లైలా' అంటూ పలకరించాడు.

మల్లిక సత్యమూర్తిని గట్టిగా పట్టుకుని తనను అల్లరి పెట్టింది వీడేనని చెప్పగానే అతను కోపంతో ఉడికిపోయాడు

సైకిలు మీద నుంచి ఇవతలకు లాగి మొహం పగలకొట్టాడు. మూతిపళ్ళు రాలాయి.

మల్లిక అతనితో ఊరుకున్నా బావుండేది. ఆమె వెళ్ళి ఫలానా వాడు తనను అల్లరి పెట్టాడని, కంప్లయింట్ ఇచ్చింది. పోలీసులు వాడిని లాకప్‌లో పారేసి చితక తన్నాడు. ఆ రాత్రే వాడు చచ్చాడు. కానీ సత్యమూర్తి కొట్టిన దెబ్బకే చచ్చినట్లు కేస్ రిజిష్టర్ చేశారు. హత్యానేరంపై సత్యమూర్తిని అరెస్ట్ చేశారు. జైల్లో పారేశాడు. అతనికి డబ్బులేదు గొప్పవాళ్ళ ఆసరా లేదు. అతను చెప్పేది వినిపించుకునే వాళ్ళు లేరు.

చాలా సన్నిహితంగా మసలిన ఒకరిద్దరు స్నేహితులే ఆ కష్టసమయంలో అతన్ని ఆదుకున్నారు.

మల్లిక ఆడపిల్ల కాబట్టి, ఎక్కడ అల్లరి అయిపోతుందోనని ఆమె తల్లితండ్రులు భయపడి ఆమెను గడపదాటనివ్వలేదు.

తొందరగా ఒక అయ్య చేతిలో పెట్టి బరువు దించేసుకోవాలని ఆరాటపడి, పెళ్ళిచూపులు ఏర్పాటు చేశారు.

హరిశ్చంద్రప్రసాద్‌కు తన భార్య రూప లావణ్యాల గురించి, చదువు సంధ్యల గురించీ అంతగా పట్టలేదు. మల్లిక కాబోయే భర్త గురించీ ఆలోచించే స్థితిలో లేదు.

పెద్దలే అన్ని నిర్ణయించుకుని ముహూర్తాలు పెట్టారు. మల్లిక నిర్జీవ ప్రతిమలాగా పెళ్ళి పీటల మీద కూర్చుంది.

అదే రోజు సత్యమూర్తి జైల్లో నుంచి బయటికొచ్చాడు. ఆ విషయం తెలిసి మల్లిక అతన్ని చూడటానికి వెళ్ళింది. ఇంకా పెళ్ళికూతురి చిహ్నాలన్నీ అలాగే ఉన్నాయి. మెళ్ళో పసుపుతాడుతో కొత్తగా, వింతకాంతితో కనిపించిన మల్లికకు కంగ్రాట్సు చెప్పాడు సత్యమూర్తి.

మల్లిక కన్నీళ్ళు కారిస్తే, సత్యమూర్తి నచ్చచెప్పాడు.

"ఊరుకో మల్లికా, మనం కోరుకున్న జీవితం మనకు దొరకలేదు. కనుక దొరికిన జీవితంతో రాజీపడక తప్పదు..........."

"ఒకరకంగా కాదు, అన్ని విధాలా నిన్ను కష్టాలుపాలు చేసి, నేను మాత్రం నా స్వార్థం చూసుకున్నాను....." అంది మల్లిక చెమ్మగిల్లిన నేత్రాలు తుడుచుకుని.

"నన్ను నువ్వేం కష్టాలు పాలు చేయలేదు. నేనే అత్యాశకు పొయ్యాను. అంతే.........."

"నువ్వు వాడ్ని కొట్టినప్పుడు, అంతటితో వదిలి పెట్టినా బావుండేది. అనవసరంగా ఆవేశపడి, పోలీసు రిపోర్టు ఇచ్చాను. పోలీసుల చేతుల్లో వాడు చచ్చినా, నిష్కారణంగా నువ్వు హంతకుడివైనావు........"

"ఎప్పుడేం జరగాలో అది జరుగుతుంది. జీవితంలో ఇదో అనుభవం.........." అని నవ్వాడు సత్యమూర్తి.

"ఇప్పుడూ నవ్వగలుగుతున్నావా సత్యా నువ్వు."

"ఏం ఇప్పుడేమైందని...............చచ్చిపోయేటప్పుడు నేను నవ్వుతూనే చనిపోతాను నువ్వు దగ్గరుంటే.........సారీ...................ఇప్పుడు నువ్వు నా మల్లికవు కాదు. మరొకరి భార్యవు.......ఎక్కడుంటేనేంగానీ నువ్వు తృప్తిగా, హాయిగా ఉండగలిగినంతకాలం, నేను నిండుగా నవ్వగలుగుతూనే ఉంటాను మల్లికా" అన్నాడూ సత్యమూర్తి ఆమెను సాగనంపుతూ –

✡ ✡ ✡

అలా జరిగిపోయిన కథనంతా మల్లిక రవికి చెప్పింది.

"మేం మొట్టమొదటిసారిగా కలుసుకున్న వేళావిశేషం ఏమిటోగాని, ఎంతగా విడిపోదామన్నా విడిపోనివ్వకుండా, పరిస్థితులు మమ్మల్ని మళ్ళీ కలుపుతూనే ఉన్నాయి.

ఏ చిన్న కష్టం వచ్చినా రెండోవాళ్ళం రియాక్ట్ అవుతూ, నీ కోసం నేనున్నాను, కష్టసమయంలో నీ దగ్గరకు 'వస్తాను నేస్తం' అంటూ దగ్గరగా వస్తూనే ఉన్నాం. అలా వచ్చి కష్టాలు కొనితెచ్చుకుంటూనే ఉన్నాం. అయినా మాకు బాధలేదు. అతనికి దగ్గరగా నేను, నాకు దగ్గరగా అతనూ రాకుండా ఉండలేం. అది మా బలహీనత అయితే, ఒకరికొకరు చేరువుగా ఉన్నప్పుడు కలిగే మనోధైర్యమే మాకు కొండంత అండ.........." అంది మల్లిక.

"ఔనుగానీ మరి సత్యమూర్తిగారి మీద రిజిస్టర్ అయిన ఆ హత్యా నేరం ఏమైంది?"

"పోలీసులకీ ఇతనికీ మధ్య జరుగుతున్న వ్యవహారం గదా.......... కోర్టులో నానుస్తూనే ఉన్నారు. అయితే పోస్ట్‌మార్టం ఒకటే సత్యమూర్తికి ఫేవర్‌బుల్‌గా ఉంది – ఘర్షణలో కొట్టిన దెబ్బల్లా లేవు. ఒంటిమీద గాయాల్లేవు. అలా పైకి గాయాలు పడకుండా కొట్టే దెబ్బలనే పోలీసుల దెబ్బలు అని అంటారు......" అంది మల్లిక.

వీళ్ళు జరిగినవన్నీ తిప్పిపోసుకుంటున్న సమయంలోనే టెలిగ్రాం వచ్చింది. అది చదివిన మల్లిక మొహం విప్పారింది.

"ఏమిటది?" అని అడిగాడూ రవి.

"ఇప్పుడు మనం అనుకుంటూన్న కేసు గురించే............ లాయర్ టెలిగ్రాం ఇచ్చారు... ఆ హత్యకీ సత్యమూర్తికీ సంబంధం లేదని తీర్పు చెప్పారట....." అంది మల్లిక తేలికగా నిట్టూర్చి.

"అలాగే మీ మీద వచ్చిన హత్యా నేరమూ తొలిగిపోతుందండీ.......... నాకు తెల్సు" అన్నాడు రవి.

"ఏమో ఆ రోజు నేను చూస్తానో చూడనో" అంది మల్లిక నిస్పృహతో.

రాత్రికి సత్యమూర్తి వచ్చాక మల్లిక సంతోషంతో అతని భుజం మీద్ అచేతులు వేసి, కళ్ళల్లోకి చూస్తూ ఆ వార్త చెప్పింది.

"అదెలానూ, ఫేవరబుల్‌గా వస్తుందని అనుకుంటూనే ఉన్నాంగదా" అన్నాడు సత్యమూర్తి -

"అనుకోవటం వేరు అనుకున్నట్లుగా జరగటం వేరు కదా అందుకే ఈ సంతోషం.............."

"మళ్ళా ఎన్నాళ్ళకు నీ ముఖంలో ఆనందాన్ని చూశాను మల్లికా?" అన్నాడు సత్యమూర్తి తృప్తిగా ఆమె వంకే చూస్తూ.

ఆమె కాఫీ అందిస్తుంటే సత్యమూర్త్ అన్నాడు.

"హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ మర్డర్ కేసులో మబ్బులు విడిపోతున్నాయిలే" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఎలాగా?" అని అడిగాడు రవి.

"సాయినాథ్ అని ఇంకొక ఫ్రెండ్ దొరికాడు.. అతని వల్ల కొంత సమాచారం దొరికింది........" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

✡ ✡ ✡

వాకిట్లో ఆటో దిగుతున్న తనూజను చూడగానే రవి "హాయ్" అంటూ అరుచుకుంటూ అరుచుకుంటూ ఆమె దగ్గరకు పరుగెత్తాడు.

ముఖం నిండా సంతోషాన్ని పులుముకుని ఆనందాతిశయంతో ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకుని "వచ్చావా నేస్తం" అన్నాడు.

"వచ్చేశాను" అంది తనూజ. ఆమె ముఖం కూడా ఆనందంతో వెలిగి పోయింది అతన్ని చూడగానే.

రవి తనూజ నడుం చుట్టూ చేతిని చుట్టి లోపలకు తీసుకు వెళుతుంటే తనూజ విడిపించుకుంది.

"ఉండండి, సూట్‌కేస్ ఉంది" అంది.

రవి సూట్‌కేస్ అందుకున్నాడు. లోపలికి వచ్చాక, ఇన్నాళ్ళ వినియోగం తర్వాత ఎదురైన తనూజను చూస్తూ దూరంగా ఉండలేక ఒక్కసారి కౌగిట్లోకి తీసుకున్నాడు. చిరపరచితమైన ఆ స్పర్శ, వెచ్చదనం క్షణ కాలం ఇద్దరికీ ఊరట కలిగించింది.

"నన్ను వదిలి ఇన్నాళ్ళూ ఎలా ఉండగలిగావు?" అని తనూజను ఆప్యాయంగా అడిగాడు రవి.

"ఎలా ఉండగలిగానో, ఆవేదనలో ఎలా వేగిపొయ్యానో నాకే తెలియదు" అంది తనూజ.

"నీ మొహం చూస్తుంటే నాకు తెలుస్తోందిలే చాలా చిక్కిపొయ్యావు........... దిగులు పడ్డావా?" అని అడిగాడు రవి.

"నీకు దూరమైతే నాకు దిగులు కాదా మరి?" అని బుంగ మూతి పెట్టి, ఇంతలేసి కళ్ళు చేసుకుని చూసింది.

"అవును అప్పట్లో ఉత్తరం రాశావు కదా ఒట్టి మనిషివి కాదని........... రోజూ పళ్ళ రసం తాగుతున్నావా?" అని అడిగాడు.

"ఆ, రోజూ నిద్దర లేచాక, ముఖం కడిగేదాకా పళ్ళరసమేగా తాగేది..........."

"ఛీ..........పాచి పళ్ళ రసం కాదోయ్, బత్తాయి పళ్ళరసం.......జూనియర్ తనూజ ఏమంటోంది?" అంటూ ఒంటిని తడిమినప్పుడు మాత్రం తనూజ తట్టుకోలేక రవి భుజం మీద వాలిపోయి ఏడ్చేసింది ఏడుస్తూనే జరిగింది చెప్పేసింది.

"మీ నాన్నకు హత్యలు చేయుటం, చేయించటం అలవాటని తెలుసుగనీ చివరకు భ్రూణ హత్యలకూ పాల్పడతాడనుకోలేదు......... ఇలాంటి వాడ్ని ఏం చేసినా పాపం లేదు.........." అని ఓదార్చాడు రవి.

పక్క గదిలో నుంచి మల్లిక రావటంతో తనూజ ఆమెకు ఎదురు వెళ్ళింది. మల్లిక తనూజను హృదయానికి హత్తుకుంది.

"నా కోసం నువ్వు పడిన శ్రమ, కొని తెచ్చుకున్న కష్టాలూ అన్నీ విన్నాను" అంది మల్లిక.

"మామూలంగా మీరూ, అన్నయ్యా జీవితాలనే త్యాగం చేయటానికి సిద్ధపడ్డారు. మీ కోసం మేం ఏదో శ్రమపడ్డామని చెప్పుకోవటమూ చిన్నతనంగానే ఉంటుంది" అని సమాధానం చెప్పింది.

హరిశ్చంద్ర ప్రసాద్ హత్య గురించి గుర్తుచేసింది తనూజ. మల్లిక నిట్టూర్చింది. తర్వాత అంది -

"నేను ఎవరినుంచీ ఏమీ పెద్దగా ఆశించలేదు. చివరకు కట్టుకున్న భర్త నిర్లక్ష్యం చేసి నాకళ్ళముందే మరొకరితో విచ్చలివిడిగా తిరుగుతున్నా నేను పెద్దగా బాధ పడలేదు. ఆ విషయాన్ని అంతగా పట్టించుకోలేదు..... కళ్ళు మూసినా, తెరిచినా, ఎక్కడున్నా ఏం చేసున్నా నా ఊహల్లో నన్ను వెన్నంటి వచ్చే నా నేస్తం.. అతనికి ప్రాణం పోతుందని తెలిసాక, నన్ను నేను నిగ్రహించుకోలేక, కట్టిపడేస్తున్న ఈ వెలిసిపోయిన పట్టుదారాల సంప్రదాయాలను తృణప్రాయంగా తెంచేసుకుని పరుగు పరుగున అతనికోసం వెళ్ళాను. నా కోసమే బ్రతుకుతూ నా పేరే కలవరిస్తున్న నా స్నేహితుడ్ని బతికించుకునే ప్రయత్నం చేశాను.. నా జీవితంలో ఇదొక్కటే నేను తెల్సి తెల్సి చేసిన మహాపరాధం. ఇక తర్వాత కథంతా నా ప్రమేయం లేకుండా జరిగిపోయింది..... ఇంతకీ ఏ కట్టెకు నిప్పు ఉంటే, ఆ కట్టే దహించుకు పోతుంది. ఎవడి దగ్గర అంతులేని స్వార్థం, సంకుచిత్వం, మోసం ఉంటాయో వాడే వాటికి బలి అయిపోతాడు. ఇది ఎప్పటికప్పుడు చరిత్ర మనకు చెబుతున్న సత్యం.." అంది మల్లిక.

కాసేపటికి సత్యమూర్తి వచ్చాడు. అతన్ని చూడగానే నవ్వుతూ ఎదురు వెళ్ళింది తనూజ.

"వచ్చేశావా తల్లీ - నీకోసం పరుగెత్తుతా పరుగెత్తుతానని ఆంబోతులా కాలు దువుతున్న నీ ప్రియుడ్ని పట్టి బంధించటం ఎంత కష్టంగా ఉందో తెలుసా?............ " అన్నాడు సత్యమూర్తి కూడా నవ్వుతూ.

"నాకు తెలుసు. మరికొన్ని తేలికగానే అర్థం చేసుకోగలను. సమయానికి నీవు చెప్పే సలహాలు, చేసే సహాయాలూ లేకపోతే మేం ఇవాళ ఇలా ఉండగలిగేవాళ్ళం మాత్రం కాదు" అంది తనూజ, సత్యమూర్తి వంక కృతజ్ఞతా భావంతో చూస్తూ.

"కానీ నువ్వు మాత్రం నీ మాట నిలబెట్టుకున్నట్లు లేదు" అన్నాడు ఆమెనే తేరిపారి చూస్తూ.

"ఏమటన్నయ్యా అది?" అని ఆశ్చర్యంగా అడిగింది తనూజ.

"నాకో మేనకోడల్ని అందిస్తానన్నావు కదమ్మా" అని సత్యమూర్తి అడిగితే, తనూజ తల దించుకుంది.

"అదిసరేగానీ, అసలు ఎలా రాగలిగావు నువ్వు? మీ నాన్న పెట్టిన నిఘా అంతా ఏమైంది?" అని అడిగాడు సత్యమూర్తి.

"ఈ మధ్య మా నాన్న ఇంట్లో ఉండటం లేదు. అసలు ఈ ఊళ్ళోనే, ఇంట్లో ఉన్నా రోజుల తరబడి నాకు కనబడటం మానేశాడు. అందుచేత ఆయన లేడన్న విషయమే నాకు ఆలస్యంగా తెల్సింది. వీలు చూసుకుని కాపలా పెట్టిన పనివాళ్ళకు టోకరా ఇచ్చి వచ్చేశాను" అంది తనూజ

"కానీ మనం ఎక్కడున్నామో, ఏమిటో మీ నాన్నకు తెలుసు నువ్వు ఇంట్లోంచి పారిపొయ్యావని తెలియగానే, ఆయనే స్వయంగా ఇక్కడకి రావచ్చు. లేదా ఇంకేదో విధంగా నిన్ను లాక్కుపోవచ్చు.......... అందుచేత చాలాచాలా జాగ్రత్తగా ఉండాలి మరి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"నేను గుమ్మంలో కాపలా కూర్చుంటా" అన్నాడు రవి.

"నువ్వు అసలైన మొగుడ్ని అంటే - భర్త అన్నాక భార్యకు బాడీగార్డులా ఉండాలి." అని నవ్వింది మల్లిక.

"బాడీ గార్డుని కాదండి అంగరక్షకుడ్ని" అన్నాడు రవి.

"రెండిటికీ తేడా ఏమిటి?" అని తనూజ అమాయకంగా అడిగింది.

"ఏమిటో మరి మీ ఆయన్నే అడుగు" అంది మల్లిక నవ్వును దాచుకుంటూ.

✡ ✡ ✡

రాత్రి తొమ్మిది గంటలైంది. ఇంట్లో డాక్టర్ షీలా ఒక్కతే ఉంది. కుర్చీలో కూర్చుని తలవెనక్కి వాల్చి, కళ్ళు మూసుకుని దీర్ఘంగా ఆలోచిస్తోంది.

సాయినాథ్ ఎంత నిశ్శబ్ధంగా వచ్చినా, ఆమె కళ్ళు తెరిచి, సర్దుకుని కూర్చుంది.

"సారీ, మిమ్మల్ని డిస్టర్బ్ చేసినట్లున్నాను" అన్నాడు సాయినాథ్.

"అదేం లేదు. ఏమీ తోచకనే ఒంటరిగా కూర్చున్నాను" అంది షీలా.

"పేషెంట్స్ రావడం, చూడటం అంతా అయిపోయిందా?" అని అడిగాడు.

"ఈ మధ్య పేషెంట్స్ ఎవరూ రావటం లేదు. వాళ్ళకూ భయం పట్టుకున్నట్లుంది.......... ఇంక నా మీద పడిన ఈ ముద్ర చెరిగిపోదేమో" అని దీర్ఘంగా ఊపిరి వదిలింది.

"హత్య మీ ఇంట్లో జరిగిందే గాని, మీరు చెయలేదు కదా.." అని సర్ది చెప్పాడు సాయినాథ్.

"ఆమె కొద్దిసేపు మౌనం వహించి, అతనితో చెబుతున్నట్లుగా కాక, తనకు తానే చెప్పుకుంటున్నట్లుగా చెప్పటం మొదలెట్టింది.

"లోకాన్ని మనం పట్టించుకోకపోయినా, మనల్ని లోకం పట్టించుకుంటూనే ఉంటుంది. మనల్ని వెయ్యి కళ్ళతో కనిపెట్టి చూస్తూనే ఉంటుంది. అందుకే అందర్నీ కాదని, ఒంటరిగా బతకడానికి ఇంతగా వెనకాడాల్సి వస్తోంది."

"కానీ మీకేం తక్కువని?"

"తక్కువా, ఎక్కువల ప్రసక్తి కాదు. మనిషి సంఘజీవి. నలుగురూ నన్ను చిన్న చూపు చూస్తున్నారన్న భావమే నన్ను కృంగదీస్తోంది. ఈ బాధ చాలు. ఈ శిక్ష చాలు...." అంది షీలా.

"ఈ లోకం దృష్టి కూడా ఎప్పుడూ ఒక మాదిరిగా ఉండదు. ఒకప్పుడు అందలం ఎక్కించి ఊరేగించిన వాళ్ళనే, మళ్ళీ ఓసారి బురద గుంటలోకి నెట్టేస్తుంటారు జనం. ఇంకోసారి ఎప్పుడో వాళ్ళను మళ్ళా ఆకాశానికి ఎత్తేస్తూ ఉంటారు. కనుక దేనికీ స్థిరమైన విలువలు లేవు.."

"కొంతమంది విషయంలో నువ్వు చెప్పింది నిజమే కావచ్చు. కానీ ఒకసారి దెబ్బతిని నిబ్బరించుకుని పైకి లేచి, మళ్ళా నిలదొక్కుకుని పోగొట్టుకున్న స్థానాన్ని గౌరవాన్ని సంపాదించుకోగల వాళ్ళు చాలా తక్కువగా ఉంటారు. ఒకరిద్దరు అలాంటి వాళ్ళు ఉన్నా వాళ్ళ జీవితాల మీద పడిన మచ్చ మాత్రం అంత తేలికగా మాసిపోదు. వాళ్ళను ఇంకెవరూ మామూలు మనిషిగా చూడరు........." అంది షీలా.

"అందరి సంగరి ఏమోగానీ, మనిషిలోని బలహీనతలను అర్థం చేసుకోగలిగిన వాళ్ళు, వాళ్ళను సహృదయంతో ఆదరించగలిగిన వాళ్ళు ఉండకపోరు. నా మటుకు నాకు జరిగిన దానిలో మీ తప్పు ఏమీ కనిపించటం లేదు......" అన్నాడు సాయినాథ్.

"ఏం జరిగిందో మీకు పూర్తిగా తెలుసా?" అంది షీలా.

"పూర్తిగా తెలియదు."

"తెలియకుండానే నా తప్పు ఏమీ లేదని తీర్పు చెప్పారా?"

"ద్రోహ చింతలో మీ అంతట మీరు ఘోరమైన అపరాధం ఏమీ చేయరు, చేయలేరు. ఆ మనుషులు వేరు. కాకపోతే పరిస్థితుల ప్రోద్బలంతోనో మరొకరి బలవంతం చేతనో, ఇంకొకరికి నచ్చని పనులు చేయాల్సిరావచ్చు. అది మరొకరికి తప్పుగా కన్పించవచ్చు రాజుగారు ఒక శాసనం చేస్తే అది సగం మందికి నచ్చకపోవచ్చు. కానీ ఆ శాసనాన్ని తప్పు అని ఎంతమంది అనగలరు? గొప్పవాళ్ళు ఏం చేసినా అది తప్పుకాదు. వాళ్ళు నిష్కారణంగా నిర్దోషుల పీకలు కత్తిరించినా అది తప్పుకాదు. కానీ సగటు మనిషి తన జీవితాన్ని చక్కదిద్దుకునే ప్రయత్నంలో ఏం చేసినా తప్పే. ఆ పనే మనం చేసి దొరికిపోతే, పొరపాటు జరిగిందని అంటాం. ఇంకెవరన్నా చేస్తే తప్పు చేసాడని తీర్పు చెబుతాం" అన్నాడు సాయినాథ్.

షీలా అతనివంకే నిశితంగా చూసి, అన్నది.

"సానుభూతి చూపి, అర్థం చేసుకోగల మనిషి, మీరు ఒక్కరైనా మిగిలిపోవటం నా అదృష్టంగానే భావిస్తాను......... అసలేం జరిగిందో చెపుతాను వినండి" అంటూ తనకథ సవిస్తరంగా చెప్పటం మొదలు పెట్టింది.

✡ ✡ ✡

(ముగింపు వచ్చే నెలలోనే).

ఈ నవల క్రిందటి భాగాల కోసం కౌముది గ్రంథాలయాన్ని సందర్శించండి.
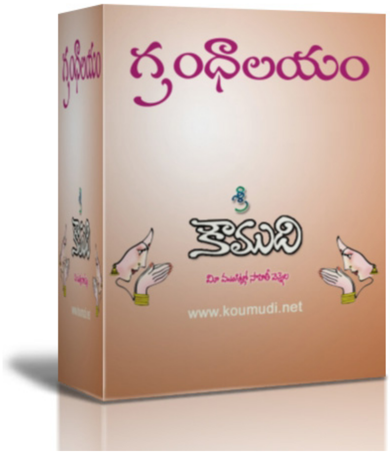
Click here to go to KOUMUDI Library